

เทศน์เช้า วันที่ ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๕๒

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

หนังสือนี้มันเป็นหนังสือหลวงตา หลวงตาเทศน์วันวิสาขบูชานี้ถูกต้อง หนังสือนี้หนังสือหลวงตาเขาพิมพ์แจกกัน แล้วเราเอง ขนาดเราทำวิทยุกระจายเสียงเทศน์ของหลวงตาเลย แต่หนังสือนี้เวลาเอามาแจกกัน ถ้าพูดถึงเราไม่กันไว้ละ เราไม่ปิดกันไว้ หนังสือนี้เขาฝากคนไว้ เยอะแยะ แต่เราไม่อนุญาตให้อาเข้ามา แล้วเราพูดกับคนของเราด้วยว่า

“ถ้าใครจะรับอะไรมา ให้รับเป็นเรื่องส่วนตัว”

สิทธิส่วนบุคคลทุกคนมีใช่ไหม? ใครจะรับอะไรกัน ใครจะแจกอะไรกันเรื่องของตัวเอง เรื่องของโยมสิ มันไม่เกี่ยวกับวัดของเราสิ ถ้าใครจะฝากของเข้ามาในวัดนี้ มันก็ต้องมาถึงตัวเราก่อนสิ แล้วเราเป็นคนเคลียร์ เราเป็นคนจัดการว่าของที่ฝากมานี้สมควรทำอย่างไร

เพราะฝากกันมา ฝากกันมาให้เรา แล้วไปจัดการกันเองอย่างนี้มันไม่ถูก เพราะ! เพราะโยมรับมือกับเรื่องนี้ไม่ทันหรอก หลวงตาท่านพูดอย่างนี้ละ หลวงตาท่านออกมาช่วยโลก เรื่องทุกอย่างมันเลยแบบว่าไปตามกระแส เมื่อก่อนหนังสือจะเข้าวัดหลวงตาไม่ได้หรอก หลวงตาท่านพูดกับพระเราประจำ ท่านบอกว่า

“เรามั่นใจที่เราสอนลูก”

ตัวหลวงตาท่านพูดเอง ว่าท่านนี้สอนลูกไม่ผิดหรอก ไม่ต้องให้ทุกคนมาเบี่ยงเบนเรื่องธรรมะ หนังสือฝากเข้ามามันก็เป็นความเห็นของทุกๆ คน มันจะเบี่ยงเบนของมันไป แล้วพวกเรานี่รับมือไม่ได้ ด้วยความเกรงใจ มรรยาทสังคม ถ้ามีคนฝากอะไรเข้ามาก็จะรับๆ ถ้าเขาแจกกันเป็นเรื่องของชำร่วย เรื่องอะไร โยมก็รับเป็นเรื่องของโยมไป แต่จะเอาเข้ามาในวัดของเรา ต้องมาปรึกษาเราก่อน

มีเอาหนังสือมาทิ้งไว้ที่วัดเยอะแยะไปหมดเลย แม้แต่หนังสือสวดมนต์เรายังไม่เห็นด้วยเลย เพราะหนังสือสวดมนต์ เห็นไหม หนังสือสวดมนต์ก็ทำไป สักเกตได้ไหม ที่เวลาตั้งแต่ก่อน

หน้าวันวิสาขบูชา สมเด็จพระญาณฯ เป็นผู้นำ เห็นไหม แล้วเอาพระปามาจัดงานวิสาขบูชา โอ้โฮ..
ท้องสนามหลวงเต็มพรี๊ดไปด้วยการปฏิบัตินะ คนนั่งปฏิบัติเต็มไปหมดเลย เต็มนี้จะมีแต่สวด
มนต์กัน มีแต่สวดมนต์ มีแต่พิธีกรรมหมดเลย

แม้แต่หนังสือสวดมนต์ เอาเข้ามานี้เราก็ดูของเรา เพราะพระเราก็สวดมนต์ แล้วพระเรา
เวลาสวดมนต์ พระเราดูหนังสือเอกเทศ เอกเทศออกจากมหามกุฏ มหามกุฏก็คัดลอกมาจากมจร
อักษร นี้คัดลอกมาได้ถูกต้อง แล้วพิมพ์ต่อไป ถ้าหนังสือสวดมนต์ออกจากมหามกุฏ โรงพิมพ์
ของมหามกุฏ พระพิมพ์กันเองออกมานี้มันอยู่ในหลักเกณฑ์

หนังสือสวดมนต์นี้ให้โยมพิมพ์ ให้โยมแก้ไข ให้โยมแต่ง ให้โยมทำไป แล้วก็โยมพิมพ์
ให้พระสวด เราเอามานี้ละ ใครเอาหนังสือสวดมนต์มาเราให้กองไว้ โทษนะ เผาไฟทั้งหมด
อะไรเข้ามานี้เราเผาไฟทั้งหมดเลย เพราะมันสมองของคฤหัสถ์กับมันสมองของพระ มันต่างกัน
อยู่แล้ว ฉะนั้นจะเข้ามาในวัดนี้ไม่ได้!

จำคำนี้ไว้ละ! ใครจะเอาอะไรเข้ามา คนใหม่เข้ามาจำไว้เลย ในวัดของเราหนังสือทุก
อย่างเข้ามาไม่ได้ ถ้าเข้ามาต้องมาผ่านเราก่อน หนังสืออย่างนี้หนังสือหลวงตา ไซ้หนังสือหลวง
ตา แต่มันมีเบื้องหลังเยอะแยะเลย.. แล้วฟังนะ ฟังเราพูด เรานี้สวดสังเวชมาก เวลาโยมที่มา
ประพฤติกปฏิบัติกับเรา เวลาปฏิบัติคนมาถามปัญหา เราบอกว่าผิดอย่างนั้น ผิดอย่างนั้น

“มันจะผิดได้อย่างไร? ก็ตำรามันบอก หนังสือมันบอก”

หนังสือนี้พอมันผิดมาแล้ว คนไปอ่านแล้วไปยึด พอยึดแล้วมาหาเรา เวลาเราพูด เรา
แก้ไข ยังยึดว่าหนังสือถูก บอกหนังสือมันถูก แล้วหนังสือใครมันพิมพ์ ใครมันเขียน

ในวงการปฏิบัติ เห็นไหม คูสิเวลาพวกโยมเราเอาอภิธรรมมา หนังสือภพภูมิของพุทธภูมิ
ว่าเป็นพระพุทธรเจ้า จะเอามาให้เราแจกเหมือนกัน เราบอก “ไม่แจก”

เขาว่า “ทำไมแจกไม่ได้ นี่ธรรมะของพระพุทธรเจ้านะ ธรรมะของพระพุทธรเจ้า”

เราบอก “ไซ้ ธรรมะของพระพุทธรเจ้า แต่กูไม่แจกเพราะพวกมึงนี่แหละ พวกมึงเป็นคน
ไปพิมพ์ไซ้ใหม่? พวกมึงเป็นคนเอาไปจัดการไซ้ใหม่? ก็พวกมึงนี่แหละทำให้มันผิดจากธรรมะ
ของพระพุทธรเจ้าไป”

ฉะนั้น ไอ้พิมพ์หนังสือ พิมพ์หนังสือนี้ สังเกตได้หลวงตาท่านบอกไม่ให้พิมพ์หนังสือ
ทุกคนให้ปฏิบัติ ทุกคนให้นั่งสมาธิภาวนา แล้วท่านพูดเอง คุณติประวัติหลวงปู่มั่น กับหนังสือ
ปฏิบัติทากรรฐาน แม่ของหลวงตาอ่านแล้วน้ำตาไหล ทุกคนอ่านแล้วร้องไห้หมดเลย ทำไม
เขียนได้หยดย้อยอย่างนั้น นี่ไงแล้วท่านก็พูดเอง

“ถ้าไม่รู้พูดไม่ได้ ไม่รู้เขียนไม่ได้ ไม่รู้ทำไม่ได้”

แล้วพวกเราทำอะไรกัน? รู้แต่กิเลสตัวใหญ่ๆ รู้แต่ทิฏฐิมานะ รู้แต่จะเอาชนะคะคานกัน รู้
แต่จะเอาหนังสือดีกว่าหนังสือมี พิมพ์ให้มันสวยๆ มันมีประโยชน์อะไร? แล้วก็ไปยึดกัน
พิมพ์ขึ้นมาหลอกตัวเองกัน แล้วก็ยึดมั่นถือมั่นในความหลอกของตัวเอง แล้วพอไปพูดกับคนรู้
จริง ก็ต้องเอาความหลอก หลอกตัวเองจนตัวเองเชื่อ พอตัวเองเชื่อแล้วตัวเองก็ยึดมั่นถือมั่นอัน
นั้น

นี่ไงพวกโยมไม่มีวุฒิภาวะ รับเรื่องกระแสสังคมไม่ไหว ทีนี้เรื่องกระแสสังคมเราเห็นใจ
นะ นี่เรายืนหลักไว้ ทีนี้ผู้ที่มาใหม่ไปทำอย่างนี้ละ ไล่ออกอย่างเดียวนะ ไล่ออกอย่างเดียว!
เพราะคนๆ หนึ่งจะทำให้องค์กรทั้งองค์กรเสียไปหมด ไม่ได้ เรารักษาสถาบันนี้มาตลอด เราทำ
องค์กรนี้มาตั้งแต่เริ่มต้น เราอยู่คนเดียว เราอยู่คนเดียวมาตลอด เราไม่ให้ใครเข้ามายุ่งกับเรา
เลย

นี่เราเอาหลักเกณฑ์อย่างนี้มาตลอด แล้วมาจากไหนเนี่ย มาจากไหน? แล้วจะมาทำลาย
องค์กร มันเหมือนเปลี้ยไง เหมือนเปลี้ย เหมือนด้วงไง มันทำลายสิ่งที่มีมันอาศัยไง ฉะนั้น จะเอา
อะไรมาก็แล้วแต่ ถ้าฝากเรา ต้องเอามาให้เรา เขาฝากคนอื่นไม่ได้ คนอื่นทุกคนอยากเสนอ..

เราอยู่ที่นี้ เห็นไหม ไปหาหลวงปู่เจี๊ยะ หลวงปู่เจี๊ยะว่า

“มีงอยู่สององค์ใช่ไหม? มีงอยู่สามองค์ใช่ไหม?”

ไปหาหลวงตา หลวงตาบอก “อยู่อย่างนั้นใช่ไหม?”

มีคนไปรายงานตลอด มีคนจะเข้าไปสัมผัสตลอด มีคนจะเอาชื่อเราไปขายกันตลอด

นี่ก็เหมือนกัน รับมาๆ มันโง่โง่ ถ้ามันรับมา ทำไมคนที่เขาสนิทชิดเชื้อทำไมเขาไม่รับมา
เพราะรับมาไม่ได้ไง รับมานี้ มาถึงเราเราต้องตรวจสอบของเราเอง มาถึงเราจะผ่านจากมือเราไป

ไม่ได้ ถ้าผ่านจากมือเราไปนะ ไม่ต้องผ่านหรอก คุณสิริวิชัยเอาชื่อเราไปใส่ เห็นไหม บอกพระสงฆ์เห็นด้วย เห็นด้วยอะไรไม่รู้เรื่องเลย ไม่รู้อะไรเลย ใครๆ ก็เอาชื่อไปใส่ ใครๆ ก็เอาชื่อไปใส่

นี่หลวงตากี้เหมือนกัน ที่วัดหลวงตาท่านบอกท่านสอนได้ ท่านสอนถูก ไม่ต้องให้ใครมายุ่งหรอก ทุกคนนะพิมพ์หนังสือเสร็จต้องบอก นี่หนังสือดี หนังสือดี ต้องให้ผ่านหลวงตาเอาเครดิตไป เอาเครดิต เอาความยอมรับ ก็พิมพ์เองพิมพ์ก็แจกเองสิ มึงทำไมต้องมาแจกวัดกูด้วยล่ะ? มึงก็แจกของมึงสิ อ้าว.. มึงเก่งมึงก็แจกไป มึงก็ทำไปสิ

นี่ไงมันต้องมาผ่าน ต้องมาผ่านไง ไอ้มาผ่านอย่างนี้ไม่ได้นะ ไม่ได้! ไม่ใช่ที่เราใจฉฉ ไม่ใช่ที่เราตาร้อน ไม่ใช่ที่เราไม่ต้องการให้คนอื่นมีส่วนร่วมในการเผยแพร่ศาสนา มันแผนทีคิดมันจะไปไหนกัน? ฟังสิ มันสังเวชที่ใจนะ เด็กกรุงเทพฯ นี่มาเยอะมาก เวลาเราบอกผิดๆ

“มันผิดได้อย่างไรก็ตำราบอกอย่างนี้”

แหม.. มันอึดอัดมากนะ มันอึดอัดมาก ด้วยเด็กนะ ปัญญาชนไซ้ไหม? กิว่าตำราก็ต้องถูกไซ้ไหม? ก็ยึดเอกสารกันก่อนไซ้ไหม? แล้วเอกสารคนเขียนนี่มันใครเขียนล่ะ? แล้วเขียนมันชี้ไปไหนล่ะ? เห็นไหม วิปัสสนาสายตรงๆ มันจะวิปัสสนาไปไหน? ในเมื่อจิตมันไม่สงบ อะไรมันวิปัสสนา?

ในการปฏิบัตินี้ละ คุณสิริในสายปฏิบัติต่างๆ นี่ปฏิบัติมันหลากหลายกันทั้งนั้นแหละ แล้วเวลาใครมาว่า “เห็นกายๆ พิจารณากาย” แล้วมันพิจารณากายอย่างไร? ถ้าโยมพิจารณาเห็นกายเราบอกว่าสมุฏฐานของการเห็นมันหลากหลายมาก เห็นด้วยอุปาทาน เห็นด้วยความเพ้อเจ้อ เห็นด้วยสมาธิมีเล็กน้อย เห็นด้วยสมาธิที่มั่นคง

ถ้าเห็นกาย นี่เห็นแล้ววิภาตะ คือแยกส่วน ขยายส่วนได้ นั่นคือการกรอง การกรองว่าความเห็น ความรู้ของเรานี้มันมีพื้นฐานสิ่งใดมา ถ้าพื้นฐานของเราเห็นจริง ความเห็นจริงนี้มันเป็นสเต็ปไป พอการเห็นขั้นที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๓ มันจะส่งต่อเนื่องกันเป็นขั้นๆ ขึ้นไป

การปฏิบัติมันมีศีล สมาธิ ปัญญา.. เก่งมากๆ ตัดทิ้งหมดเลย บอกสมาธิก็ไม่ต้องทำ สมาธิมันไม่มีประโยชน์ ศีลก็ไม่ต้องรักษามัน วิปัสสนาสายตรงๆ ก็ขี้ลายนี่ไง แล้วมันไปเขียนตำรากันมา แล้วก็มาบอก.. ความเห็นนี่คนไม่เคยภาวนาไม่รู้หรอก เรานอนฝัน เวลาคนนอนฝันนี่ไปคนละทิศละทาง ฝันไปเรื่อยแปดพันเก้า การนอนฝันจับทิศทางไม่ได้เลย

การนอนฝันคือความคิด ฝันคือสังขาร สังขารนี้จิตมันทำงาน พอจิตมันทำงานไป มันไม่มีสติมันก็ไปตามธรรมชาติของมัน นี่เวลาฝันนะ แล้วเวลาไปเห็นกายล่ะ? เวลาเห็นขึ้นมาใครเห็น? ใครควบคุมกายได้ ใครทำอะไรได้ ถ้าใครควบคุมได้ ใครเห็นได้ เงินของเราที่เราเป็นคนทำงานขึ้นมา เราได้เงินอยู่ในกระเป๋าของเรา เงินนี้เราใช้จ่ายมันได้ไหม? เงินนี้เราจะพัฒนาได้ไหม?

สมาธิที่มีพื้นฐานขึ้นมา ถ้าไปเห็นกายขึ้นมา กายที่มันเห็นของมัน โดยธรรมชาติของมัน โดยจิตเห็น โดยจิตที่มีสติสัมปชัญญะควบคุมมัน ทำไมสติสัมปชัญญะมันจะให้วิวัฒนาการของมันไปไม่ได้ ถ้าวิวัฒนาการของมันไปไม่ได้ก็มึงเห็นปลอมไป พิจารณากายสิ เห็นกาย พิจารณากายสิ.. เพื่อเจอ!

นี่ทางวิชาการมันเจริญนะ แล้วก็เขียนกัน พิมพ์กัน พระมาหาเยอะมาก เขาอยู่กับอาจารย์เขา แล้วเขามาหาเรา อาจารย์บอกพิจารณากาย.. เราดู พุคอย่างนี้คนโง่ เราถามบอกให้เอ็งถามกลับอาจารย์มึง บอกว่าอาจารย์มึงพิจารณาอย่างไร? ให้พิจารณากายก็สอนวิธีพิจารณาสิ

อย่างเรานี้จะสอนลูกทำกับข้าว เราจะสอนลูกทำอาหาร เราจะสอนมันใหม่ว่าเครื่องผสมประกอบไปด้วยอะไรบ้าง แล้วเราจะหั่น เราจะล้าง เราจะทำความสะอาดอย่างไร? แล้วเราจะผสมอย่างไร? เราจะต้มอย่างไร? เราจะแกงอย่างไร? เราบอกได้หมดใช่ไหม?

นี่มึงจะพิจารณากายก็บอกวิธีการมาสิ แล้วก็ว่า

“ก็พิจารณากายสิ จิตสงบแล้วพิจารณากาย”

แล้วพิจารณากายอย่างไรล่ะ? แล้วก็เขียนหนังสือกัน อู๋.. พิจารณากายไปนะ ไปนอนฝัน มันก็เขียนแล้ว อู๋.. พิจารณากายแล้วเป็นอึ่งอ่าง อึ่งอ่างมันพองเป็นวัว ก็ว่ากันไป

เราจะบอกว่าโยมนี่นะมันไม่มีวุฒิภาวะ แล้วมันรับกระแสของสังคมอย่างนี้กันไม่เป็น แล้วกระแสสังคมมันโหมมา แล้วเราไปปรับไม่ทัน พอไม่ทัน เราจะรับได้มากได้น้อย มันอยู่ที่เวทีกรรมของสัตว์

ทีนี้ขอเถอะ ขอไว้วัดหนึ่ง เราจะไม่ให้ใครยุ่งวัดหนึ่ง วัดนี้ไม่ให้ยุ่งกับใครทั้งสิ้น ให้มันเป็นไปตามข้อเท็จจริงของมัน ใครจะเอาอะไรมาต้องมาผ่านเราก่อน เราเป็นคนสร้างมา เราเป็น

คนทำมา เราตั้งแต่มาสร้างวัดที่นี้ละ ฝ่ายปกครองเขาขอเลย ขอให้สร้างโบสถ์ ขอให้มีการเรียนหนังสือ เราบอกเขาเลย ถ้าจะสร้างโบสถ์ ถ้าจะเรียนหนังสือ ถ้าจะเรียนทางวิชาการให้เอาวัดนี้ไปเลย เราเก็บของไปเลย

เรามาลงทุนลงแรงเพื่ออะไร? เรามาลงทุนลงแรง เรามาก็เพื่อสำนักปฏิบัติ ปฏิบัตินี้ เจ้าคณะจังหวัด เจ้าคณะอำเภอมานิบคั่นเรามาก ให้เราส่งพระไปเรียน ส่งไปเรียน เอ็งจะเรียนนี้ มหามกุฏ มหาจุฬามิตรที่ว่างให้คนไปเรียนเยอะเยอะเลย แต่ไอ้ที่ปฏิบัติจริงรู้จริงมันจะมีสักกี่คน แล้วการประพฤติปฏิบัติ ถ้าไม่มีครูบาอาจารย์ที่ประพฤติปฏิบัติ ที่ทำตามความเป็นจริง มันจะขึ้นนำกันได้อย่างไร?

การประพฤติปฏิบัติต้องมีครูบาอาจารย์คอยชี้นำ แล้วมันมีอยู่คนสองคนที่จะมาชี้นำ ก็เอาหนังสือเข้ามา ก็หนังสือก็ดูมาแล้วนะ พระไตรปิฎก ๒ รอบ ๓ รอบคั่นมาหมดแล้ว มันจะมีหนังสืออะไรอีกล่ะ? หนังสือในใจ หนังสือในหัวใจทำไมไม่รื้อค้น?

ไม่ต้องฝาก ของที่เขาจะฝากมา ถ้าเขาฝากมา แล้วเราจำเป็นต้องรับมาก็เอามาให้เราสิ ถ้าเอามาให้เราละเอ็งก็โดนค่าก่อน ที่นี้ก็ไม่กล้าเอามาให้ ก็หน้าบางไปรับเขามา ก็ไปกินเหยื่อเขา แล้วนั่นนะ เขาตกเบ็ดก็กินเหยื่อ พอกินเหยื่อเสร็จแล้วไม่รู้จะคายอย่างไรนะ คิ้นพราดๆ อยู่ เอามาแล้วก็ไปแอบแจกกัน

เอามาให้เราสิ ถ้ารับมานะ เอามาให้เราเราก็จะสอน นี่โยมที่มาที่นี้หลายคนมากเขาจะรับมา หนังสือนี้เขาฝากมาทั้งนั้นแหละ หนังสือนี้เราได้รับหมดแล้ว เขาฝากโยมของเรามา แต่โยมของเราเขากลับ เขาก็รับมาแค่ ๕ เล่ม ๑๐ เล่ม เขาเอามาให้เรา เราก็เก็บไว้ หนังสือในห้องเรานี้ละ ปฏิปทากรรมฐานยังอีกเป็นตั้งๆ เลย เล่มพิมพ์ใหม่

ของเราในห้องเต็มไปหมดเลย ใครเอาหนังสือยัดเข้ามา ยัดเข้ามา เราก็เก็บของเราไว้แล้ว เขามาถามว่าแจกได้หรือยัง? ยัง เพราะเราไม่มีเวลาดู เพราะอะไร? เพราะเขาไปแก้ไข เรียบเรียงเราไม่ไว้ใจ ถ้ามันชื้อสัตย์นะ ท่านเขียนอย่างไรพิมพ์อย่างนั้นมา เราจะแจกเลย ไอ้คำนำมันฟ้องใจ แก้ไข เรียบเรียง แล้วมีงอวุฒิกวาระอะไรไปแก้ไข ไปเรียบเรียงล่ะ? วุฒิกวาระของมีงมีแค่ไหน? แต่คนมันก็อยากมีส่วนร่วม ไม่รู้เลยนะว่าทำบุญหรือทำบาป

นี่ก็เหมือนกัน ถ้ารับมาเราก็จะบอกว่าไม่ได้ บอกเขาบอกว่าเราไม่รับ ถ้าเรารับนะเขาเอามาให้เราเองแล้ว หนังสือถ้าใครเอามา เขาเอามาถึงเรานี้หงายท้องหมดแหละ วันนั้นมา เห็นไหม ที่มาจากปทุมฯ อะไรนะ “พระไตรปิฎกจากพระโอยฐ์” นั่นนะ เขาบอกเขาคัดลอกแล้ว ไม่มีอรรถกถาเลย เราบอกที่มีงัดคัดลอกนี้ก็อรรถกถาอันหนึ่งนะ

เขาบอกว่า “...เป็นอรรถกถาเขียนมา อันนี้ตัดทิ้งหมดแล้ว อันนี้พระไตรปิฎกสายตรง”

“อ้าว.. ก็มีงัดคัดลอกนี้ก็อรรถกถาของมีงิง”

เกลียดตัวกินไข่ เกลียดคนอื่นทำผิด แต่ตัวเองทำซะเอง แล้วพอตัวเองทำไม่เห็นนะ จิ้งกบนหัวคนอื่น อยู่.. ละอะๆ สกปรก เวลามันจับบนหัวตัวเองมองไม่เห็นนะ มองไม่เห็น แล้วจะมาให้เราแจก เห็นไหม เรายันกลับไปเลย เจียบ

“นี่ของพระพุทธเจ้านะ นิชรณะจากพระโอยฐ์นะ”

ชรณะจากพระโอยฐ์นี่พระไตรปิฎก พระไตรปิฎกเป็นหลักเป็นเกณฑ์ พระไตรปิฎกเป็นสมบัติสาธารณะ ใครก็รื้อค้นได้ แล้วมันจะพระโอยฐ์จากไหนล่ะ? ถ้ามีงิงพลิกเพลงไปจากนั้นก็เป็นการเห็นมีงิง

นี่มีคนมาทำอย่างนี้เยอะ กรณีนี้คือกรณีไปตกลุมพราง แล้วเราไม่พอใจ เพราะตกลุมพรางแล้วเอามาแอบซ่อนเร้น แอบทำกันที่นี้ อันนี้ผิดมาก เพราะอะไรรู้ไหม? เพราะเหมือนกับว่าเรานี้เอาเชื้อโรค เอาสิ่งที่ไม่ดีมาแจกกัน แล้วทำให้คนอื่นติดเชื้อไปด้วย แล้วนี่มันเชื่อที่ไหนล่ะ? มันเป็นชรณะของหลวงตา

ไข่ ของหลวงตานะ ถ้าเป็นหลวงตาพิมพ์นะ นี่มันสอดแทรกมา เราเปิดดูเมื่อวานนี้ ไปเปิดดูทีหลัง พอเปิดก็เห็นหมด อ้อ.. มีจุดมุ่งหมายเยอะมาก นี่งิงมันไม่ผ่านมือเราไป แอบทำกันก่อนงิง แล้วเหลือเศษแล้วค่อยมาให้เรา แล้วเราไปเปิดดูมันก็เสียหายไปแล้ว มันก็เสียหายไปแล้ว! เห็นไหม

แล้วเราทำของเรามา คุณิเราทำของเรามา เรามาอยู่โพธาราม ๒๐ กว่าปีแล้วนะ เราอยู่คนเดียวมาตลอด เราไม่เคยไปไหนเลย นี่เรามั่นใจในการกระทำของเรา แล้วอย่างอื่น นี่มันเป็น

เพราะโยมเหมือนกับว่าวุฒิภาวะต่ำมาก รู้อยู่ว่ากลัวเราจะเอ็ด กลัวเราจะเอ็ดก็อย่าทำสิ แต่พอทำก็ไปปรับเขามาแล้วทำอย่างไรล่ะ?

นี่ไงเขาหลอกกันแค่นี้แหละ โลกนี่ หลอกกันแค่นี้ ขอให้รับปากไปแล้วเอ็งไปแก้ไขเอาข้างหน้า แล้วพอมันเสียหายนะ มันเสียหาย นี่ตำรา เห็นไหม ตอนนี่หลวงตาเครดิตรึมาก ใครจะต้องหน้าปกนี่เป็นหลวงตา เทศน์ของหลวงตา แต่เนื้อหาสาระเดี๋ยวจี้ให้ดู มีซ็อนเข้ามา ซ็อนเข้ามา แล้วเราทันไหม? เราไม่ทันหรือ เราเป็นเหยื่อหมดคนะ

ฉะนั้น ไอ้อย่างนี้เราพยายามทำของเรา แต่คราวนี้มันสะเทือนใจมาก เพราะมาทำต่อหน้า แล้วก็แจกกันต่อหน้า แล้วเหลือค่อยมาให้เรา แล้วบอกฝากมาให้เรา ทำไม่ถูกนะ นี่เพราะอะไร? เพราะถ้าคนอยู่กับเรามาเก่าๆ เรื่องอย่างนี้ทุกคนจะถือมาก แล้วเขาจะรู้ว่าควรหรือไม่ควร เรานะ เรื่องต่างๆ อย่างเป็นเรื่องจริง เรื่องอันดับหนึ่งคือเรื่อง “จิตตภาวนา”

พุทธศาสนาเกิดเพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าภาวนาโดยจิต จิตองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้อยู่ที่โคนต้นโพธิ์ จิตขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพระอรหันต์ขึ้นมา แล้วหลักศาสนามันถึงมาที่นี้ แล้วนี่สิ่งที่มันจี้เข้ามาที่ภาวนา ตรงนี้เราสงวนมาก ไอ้เรื่องอย่างอื่นนะยังเป็นอันดับรอง เรื่องสิ่งที่จี้เข้าไปที่ใจ แล้วการภาวนา อันนี้มันหัวใจศานานะ

ที่หลวงตาบอกว่าศาสนาพุทธนี่เป็นศาสนาประเสริฐ ศาสนาที่เลิศ เลิศตรงนี้ไง เลิศที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบัญญัติคุณของท่านเป็นพระอรหันต์ ลัทธิศาสนาอื่นไม่มีใครกล้าบัญญัติคุณ พ้ององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบัญญัติว่าเป็นพระอรหันต์แล้วก็เผยแพร่ธรรมแล้วให้ทุกคนได้แย้ง พระพุทธเจ้าออกบิณฑบาตไปตามลัทธิต่างๆ ให้เขาได้แย้งๆ

ศาสนาพุทธมันสำคัญที่นี้ สำคัญที่ “จิตตภาวนา” แล้วตำราที่จี้ไปที่จิตตภาวนานี่อย่าเอาเข้ามา ถ้าเขาดีของเขานะ เขาต้องรอให้เราไปขอเขา ถ้าของเขาดีนะ เขาจะรู้เลยว่าเรานี้จะไปขอเลย แต่นี่มันยึดยึดเข้ามามันดีตรงไหน? มันยึดยึดเข้ามามันดีตรงไหน? แล้วหนังสือเรานี้เราเคยไปยึดยึดใคร? ซิติเราเคยไปยึดยึดใคร? ไม่เคยเอาไปยึดยึดใครเลยนะ เราวางไว้นี้แหละ ซิติใหม่หยิบเอาเลย

เราไม่เคยไปยึดเยียดให้ใครเลยนะ ของดีทำไมต้องยึดเยียด? ของดีทำไมต้องโฆษณา? ถ้าของแข็งดีก็เก็บไว้วัดมิ่งลิ ของดีเก็บไว้หน้าอย่าเอามา เอาไว้ที่บ้าน ของใครดีเก็บไว้ใส่ตู้เซฟไว้เดี่ยวจะหาย ของดียึดเยียดให้ทำไม? ไม่ต้องนะ

นี่พูดถึงเราสงสาร สงสารเวลาคนที่ภาวนาหลงทาง แล้วก็ไปยึดตรงนั้น แล้วก็มาหาเรา นี่เราแก้เรื่องอย่างนี้มาเยอะ บางทีเราเล่นแรง เราพูดแรงนะ พูดแรงเพื่ออะไร? เพื่อให้กระเทือนหัวใจของเขา ให้เขาได้ปล่อยความรู้สึกอันนี้ เขาจะได้พลิกเปลี่ยนแปลงโปรแกรม เขาจะได้เปลี่ยนจากผิดเป็นถูก แต่ถ้ามองว่าเรานี่ไอ้โฮ.. เหมือนนักเลงเลย เหมือนคนพาลเลย

ใช่ ความเสี่ยงดังชัดเจนนี ใช่ แต่เนื้อหาสาระต้องพิสูจน์กันก่อน ว่ามันจะได้ประโยชน์หรือมันจะได้โทษ แล้วประโยชน์ข้างหน้า ถึงเวลาแล้วนะทุกคนจะเข้าใจประโยชน์ตรงนั้น ประโยชน์ที่ว่าได้มาจากที่ว่าท่านเตือน แล้วเราเสียใจ เรากระเทือนใจ แล้วเราไปพิจารณาดูว่ามันถูกหรือผิด ถ้าถึงเวลาแล้วนะ

นี่ใจวุฒิกภาวะของจิตมันต่างกันอย่างนี้ มันไม่ทันกันหรอก มันไม่ทันกันเราก็จะเป็นเหยื่อของเขาไปนะ เอวัง